

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **J.**, bytom **S. zastúpeného JUDr. V.**, *advokátom* so sídlom v **N.**, **P.** proti odporkyni **Z.**, **a. s.**, so sídlom **T.**, o odstránenie stavby - energetického diela, o negatívnom kompetenčnom konflikte medzi Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom a Ministerstvom hospodárstva Slovenskej republiky, takto

r o z h o d o l :

Prejednanie a rozhodnutie veci **p a t r í** do právomoci **Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky**.

O d ô v o d n e n i e

Návrhom doručeným Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom dňa 20. februára 2008 navrhovateľ žiadal, aby súd odporkyni uložil povinnosť do 7 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku na svoje náklady odstrániť energetické dielo postavené na pozemku navrhovateľa parc. č. 252/1 v k. ú. **S.** pozostávajúce z troch stĺpov vysokého napätia a nahradiť mu trovy konania. Žalobný návrh odôvodnil tým, že všetky stĺpy vysokého napätia boli ako energetické dielo vybudované v rozpore s vtedy platným zákonom o energetike v časti pojednávajúcej o pásmach, ako aj s následne platným zákonom č. 70/1998 Z. z. o energetike, pričom všetky tri stĺpy vysokého napätia sú aj v súčasnosti prevádzkované na vedenie elektrického napätia a vedú naprieč uvedenou parcelou navrhovateľa, čím ju znehodnocujú.

Návrh bol Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom zaregistrovaný pod spisovou značkou 4C 169/2008. Dňa 1. júla 2008 vydal Okresný súd Nové Mesto nad Váhom v predmetnom konaní uznesenie č. k. 4C 169/2008 -23, ktorým konanie o odstránenie stavby – energetického diela na súde podľa § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zastavil. Súčasne rozhodol, že po právoplatnosti uznesenia bude vec postúpená príslušnému správneému orgánu, ktorým je Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky. Zároveň rozhodol o vrátení súdneho poplatku. V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd s poukazom na ustanovenie § 67 zák. č. 656/2004 Z. z. o energetike uviedol, že konanie vo veci odstránenia energetického diela zastavil z dôvodu, že v občianskom súdnom konaní nemožno pojednávať a rozhodovať veci upravené zákonom o energetike, ktoré majú byť prejednané podľa všeobecných predpisov o správnom konaní alebo zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov. Zo zákona je takéto konanie zverené na rozhodnutie správneému orgánu, v danom prípade Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31.05.2005 sp. zn. 1Cdo 190/2004), ktorému bude vec po právoplatnosti tohto uznesenia postúpená v zmysle § 104 ods. 1 OSP.

Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky ako orgán štátnej správy v energetike (§ 3 ods. 1 písm. a/ zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike a o zmene niektorých zákonov)

predložilo vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 24. februára 2009 s návrhom na začatie konania v spore o právomoc medzi súdom a orgánom štátnej správy podľa § 8a OSP. Dôvodilo tým, že s poukazom na ustanovenie § 417 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 7 OSP a ustanovenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj vzhľadom na to, že žiadny osobitný zákon neopravňuje Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky rozhodovať o odstránení stavby – energetického diela usudzuje, že prejednanie a rozhodnutie vyššie uvedenej právnej veci nepatrí do právomoci Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky.

Podľa § 8a OSP Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje spory o právomoc medzi súdmi a orgánmi štátnej správy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) posudzujúc kompetenčný konflikt medzi Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom a Ministerstvom hospodárstva Slovenskej republiky sa stotožnil s dôvodmi, ktoré uviedol okresný súd vo svojom uznesení č. k. 4C 169/2008 -23 z 1. júla 2008.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci zistil, že ak zákon o energetike opravňuje správny orgán v konaní, vykonanom podľa všeobecných predpisov o správnom konaní, aby konal vo veciach upravených v tomto zákone (pokiaľ zákon výslovne neustanovuje inak), potom správny orgán koná a rozhoduje aj o prekládke elektrického vedenia (§ 38 zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike). Rozhodnutie o nároku navrhovateľa tak, ako bol formulovaný v žalobnom petite a ako bol navrhovateľom odôvodnený (postavenie energetického diela v rozpore so zákonom a obmedzenie vlastníckych práv) je v právomoci správneho orgánu, v danom prípade Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, vykonávajúcom štátnu správu v energetike. V občianskom súdnom konaní nemožno teda prejednávať a rozhodovať veci upravené zákonom o energetike, ktoré majú byť prejednané v konaní vykonanom podľa všeobecných predpisov o správnom konaní alebo zákonom č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov; nebolo teda možné vydať rozhodnutie o tom, že odporkyňa je povinná odstrániť energetické dielo z pozemku navrhovateľa. Ani navrhovateľ sa však nemôže podľa tohto ustanovenia domáhať na súde ochrany takým navrhovaným opatrením, ktorý je zo zákona zverený rozhodnutiu správneho orgánu a navyše podlieha povoleniu rozhodnutím vydaným v stavebnoprávnom konaní.

Zákon č. 79/1957 Zb. o výrobe, rozvode a spotrebe elektriny (elektrizačný zákon) v súvislosti s výstavbou elektrického vedenia používal pojem „vecné bremeno“ (§ 22). Zákonom č. 70/1998 Z. z., ktorý zrušil zákon č. 79/1957 Zb., uvedené oprávnenia k cudzím nehnuteľnostiam, ako aj obmedzenia ich užívania, ktoré vznikli pred účinnosťou tohto zákona ostali nedotknuté. Ani zákon č. 656/2004 Z. z. účinný od 1. januára 2005, ktorý zrušil zákon č. 70/1998 Z. z. inak nerieši oprávnenia k cudzím nehnuteľnostiam a obmedzenia ich užívania (§ 69 ods. 10, 11 citovaného zákona). Nemožno prijať záver, že ide o súkromnoprávne oprávnenie. V danom prípade ide o zákonné (legálne) vecné bremená, ktoré sú inštitútmi svojho druhu, dané vo verejnom záujme a patriace do sféry verejného práva. Ich podstata spočíva v tom, že ide o verejnoprávne obmedzenie vlastníckeho práva alebo tiež o vymedzenie obsahu vlastníckeho práva verejnoprávnym predpisom. O tom, či ide o inštitúty práva súkromného alebo verejného, rozhoduje podstata týchto inštitútov, nie ich pomenovanie. Rozhodovanie o návrhu súvisiace s existenciou (teda aj zmenou) takýchto vecných bremien nie je preto v právomoci súdu. Najvyšší súd zhodne s okresným súdom zároveň poukazuje i na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2005 sp. zn. 1Cdo 190/2004, ktoré bolo vydané v obdobnej veci a bolo aj uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 5/2006 pod č. 39, kde najvyšší súd uviedol, že „vecné bremená“ vyplývajúce z ustanovení zákona č. 79/1957 Zb., resp. zo zákona č. 656/2004 Z. z. sú inštitútmi sui generis; nemožno im priznať povahu

súkromnoprávných opatrení, lebo ide o obmedzenie vlastníckeho práva vo verejnom záujme a v zmysle verejnoprávneho prepisu“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky o podanom návrhu preto rozhodol tak, že prejednanie a rozhodnutie veci patrí do právomoci Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 26. februára 2009

**JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth